

ГЛАВА IX

Въ „Царь Освободитель“ следъ 6 часа. Деньтъ е прохладно свѣтълъ, небето е чисто, теменужно. Задъ Люлинъ горятъ последнитѣ лжчи на слънцето. По булеварда пристѣпватъ най-хубавитѣ жени на София.

Масата на стария художникъ Ведровъ е привлѣкла отново всички познати художници и писатели, но тая привечерь интересното не сж историитѣ на стария, а — поета Андреевъ. Той отново е заелъ своята синекура. На новия кметъ били съвсемъ безразлични чувствата на Андреева къмъ стария кметъ, следъ като поета деклариралъ сжщитѣ неизчерпни чувства и къмъ него.

На масата всички се смѣха съ гласъ. Туберкулозния поетъ самъ бѣше по-оживенъ отъ други пжтъ. Той се смѣеше нервно и приказваше възбудено:

— Зная какво си мислите всички. Че азъ съмъ нѣкакъвъ подлецъ и т. н. Не — въ мене гори презрение къмъ всички кметове.

Стария художникъ се обади:

— Но ти защищаваше героично предишния кметъ, доколкото си спомнямъ.